

Lezingen: Jeremia 23, 1-6; Efeziërs 2, 13-18; Marcus 6, 30-34

OVERWEGING

Uiteraard staan we vandaag stil bij de catastrofe, die de watersnood door drie dagen regenval Limburg, ons land, maar ook Duitsland en België met zich mee heeft gebracht.

De materiële schade is enorm, maar in Duitsland en België ook de schade aan levens; en overal het verdriet, soms wanhoop, die de ramp met zich mee heeft gebracht. Die heeft echter ook ertoe geleid, dat hulpdiensten, leger maar ook onze dorpsbewoners elkaar zijn gaan helpen, met raad en daad elkaar zijn gaan bijstaan. Het besef van onze kwetsbaarheid, 'hoezeer wij elkaar nodig hebben', hoezeer wij elkaar nabij kunnen zijn kwam nú tot uiting op velerlei manieren. Terwijl de onderlinge betrokkenheid in het leven van alle dag al geruime tijd aan het afnemen is, komt nu het bewustzijn naar boven, dat we bij elkaar horen, aandacht kunnen hebben voor elkaar. We kunnen elkaar helpen, verdriet en rampspoed met elkaar delen en zo 'elkaars naasten' zijn. En dat is een groot goed, dat we zouden moeten kunnen vasthouden in het leven van alledag nu de tijdgeest zo grote nadruk legt op het bezig zijn met onszelf, met ons eigen welzijn. Je merkte aan de uitzendingen op de TV hoe de onderlinge hulpverlening bij verleners en ontvangers bron is van tevredenheid en innerlijke vrede. Het sluit aan bij hetgeen in het Evangelie van vandaag aan de orde is.

Als de 12 leerlingen van Jezus bij Hem terugkeren, vertellen ze hoe zij op hun tocht door het land het Rij van God aan de orde hebben gesteld en lichamelijk zieken hebben genezen en bezetenen bevrijd. En dan gaat het precies om aandacht voor de ander. Onderweg leven ze sober om zich niet te laten afleiden van hun eigenlijke taak: het weldoen aan de medemens die uitkijkt naar een bemoedigend woord, naar steun in zijn/haar kwetsbaarheid, in onmacht en tekort; de medemens bevestigen in het goede, dat hij/ zij doet. Daarmee zijn Jezus en zijn leerlingen herders, die hun mensen 'werkelijk leiden' (1e lezing), rechtvaardig en eerlijk aanwijzingen geven, die voeren tot de vrijheid van de kinderen Gods. Jezus, die zijn leerlingen (waartoe ook wij moge behoren) erop uitstuurt krijgt de bijnaam: 'de Heer onze gerechtigheid'. Als christenen worden wij geroepen te werken/mee te werken aan een klimaat van 'er zijn voor elkaar', elkaars naaste zijn in vreugde en verdriet; een klimaat van hulpverlening, van mededogen en vergeving. Dat geldt voor tijden dat het ons goed gaat maar zeker ook als onheil ons treft.

Naast de watersnood zijn we door nog meer onheil getroffen: de moord op Peter R de Vries, die opkwam voor gerechtigheid n de toename van de besmettingen met het coronavirus. Het volgende gebed moge ons bij deze vormen van onheil tot steun zijn:

Getroffen zijn we, Heer onzen God, door verschillend onheil tegelijkertijd:

de vernietigende kracht van het water, de moorddadige aanslagen van criminelen,

de greep, nog steeds, van het coronavirus in zijn verschillende varianten.

Wat zijn we kwetsbaar, Heer, lichamelijk en geestelijk, in het eropna houden van waarden en normen; in het volgen van een geweten dat ten goede is gevormd;

in wijsheid van doen en laten.

Wees ons nabij, Heer, wees ons 'n kracht in onze behulpzaamheid

t.a.v. mensen in nood; wees onze standvastigheid in onze stellingname

tegen ongerechtigheid en normloosheid.

Mogen wij de oproep tot liefde van uw Mensenzoon Jezus Christus aannemen en ernaar handelen. Mogen we uw nabijheid ervaren wanneer wij er zijn voor elkaar.

Wees ons tot zegen, Vader, Zoon en H. Geest. Amen AR